

———— Szócs Margit

A BÁRÁNYFELHŐK

puffadt méhlepények,
pattanásig feszült
köldöksinóron
csüngünk belőlük,
néma sikollyal telik
lelkünk fekete doboza;
alattunk mélység,
füstölgő háború,
te,
ki lövészárokból
csőre töltött fegyverrel
lesed közeledtünk,
ne hidd el nekik,
hogy a halál angyalai
körüznek feletted
felhőszabású
ejtőernyőkkel,
amit látsz,
nem légitámadás,
hiányzó részedként
lebegünk fölötted,
szemünkből
harmat szítál,
zsenge testünkbe
harap a szél,
keselyűk lesik
csüggedésünk,
kedves édesapánk,
ránk te sose célozz.

NEKED VILÁGÍTOK,

kezem ötágú gyertyatartó,
vörös körmeim kúszó lángok
tarkód meredek lejtőin;
fejeden füst kígyók tekerednek,
szádból szópernyék szállingóznak,
utolsót lobbannak
csonkig égett mondatok.
Míg alszol,
vérpermet száll a fákra –
csillagot nyúznak odafenn;
hajadra olvadt cukormáz
a holdfény,
álmodban végre
magadra találsz:
bozóttűz lehetsz
az éjszakában.